

Otkrivenje Isusa Krista - Broj sedamnaest

Buđenje suhih kostiju: poziv na čistoću i vjeru u vremenu iščekivanja

Jeff Pippenger

2023-11-17

Suhe kosti koje leže mrtve na ulici, i koje čuju „glas” onoga koji viče u pustinji, čine to zato što je došao Tješitelj, u ispunjenju Isusova obećanja da će ga poslati. U prvom razočaranju milerita, mileriti su došli do razumijevanja da se nalaze u vremenu zakašnjenja iz prispodobе o djevicama.

„Razočarani su iz Biblije uvidjeli da se nalaze u vremenu odgađanja te da moraju strpljivo čekati ispunjenje viđenja. Isti dokazi koji su ih naveli da očekuju svojega Gospodina 1843. godine naveli su ih da ga očekuju i 1844.“ *Spiritual Gifts*, volume 1, 153.

Oni koji su predloženi mileritima ponavljaju iskustvo prvoga razočaranja, i kada to čine, moraju razumjeti da su i oni u vremenu odgađanja iz prispodobе o djevicama. Samo utjecaj Utješitelja omogućuje im da uvide tu istinu. To prepoznavanje, ostvareno po Utješitelju, predloženo je prvim proročanstvom koje je Ezekielu bilo naloženo da navijesti dolini suhih, mrtvih kostiju.

I opet mi reče: Prorokuj nad ovim kostima i reci im: O suhe kosti, čujte riječ Gospodnju. Ovako govori Gospodin Bog ovim kostima: Evo, učinit ću da dah uđe u vas, i oživjet ćete. I stavit ću na vas tetive, i navući ću na vas meso, i pokriti vas kožom, i udahnut ću u vas dah, i oživjet ćete; i spoznat ćete da sam ja Gospodin. Tako sam prorokovao kako mi je bilo zapovjedbano; i dok sam prorokovao, nastade šum, i gle, potres, i kosti se približiše, svaka kost svojoj kosti. I kad pogledah, gle, na njima se pojaviše tetive i meso navrije na njih, i koža ih pokri odozgo; ali daha ne bijaše u njima. Ezekiel 37:4–8.

„Buka“ predstavlja Duha Svetoga. U tom trenutku djevice trebaju prepoznati da se nalaze u vremenu odgode. Biblijske upute o tome što razočarani moraju činiti kada prepoznaju da se nalaze u vremenu odgode obiluju. Jeremija uči da se nikada ne smiju vratiti u „zbor podrugljivaca“, koji je u poruci Filadelfiji sinagoga Sotonina. Oni također moraju odvojiti dragocjeno od bezvrijednoga. Dragocjeno, nasuprot bezvrijednome, ima dvojako značenje.

Prije mnogo godina sam osobno naučio ovu proročku razliku kada sam primijenio san Williama Millera. Ispravno sam odredio dragulje kao istine Božje riječi, a lažne dragulje kao iskvarene nauke. Nakon toga mi je bilo ukazano da je i James White načinio primjenu sna Williama Millera te da je u svojoj primjeni dragulje poistovjetio s Božjim vjernim narodom, a lažne dragulje s lažnim ispovjedaocima istine. Kada sam istražio što je James White naučavao o tome snu, shvatio sam da smo obojica bili u pravu. Dragulji mogu predstavljati Božje vjerne, a krivotvoreni dragulji nevjerne, ali dragulji također mogu predstavljati istine Božje riječi, a krivotvoreni dragulji mogu biti lažni nauci. James White primijenio je Millerov san na povijest u kojoj je tada živio, ali ja sam tom snu pristupio kao povijesti posljednjih dana. Zajedno te dvije primjene pokazuju da ljudi postaju ono što vjeruju, i ako odluče prijanjati uz pogrešne nauke, čovjek s četkom za prašinu pomest će ih kroz prozor zajedno s naukama s kojima su se povezali. Mi smo ono što jedemo.

Kad razočarani uoče da se nalaze u vremenu odgode, prema Jeremiji trebaju odvojiti dragocjeno od bezvrijednoga.

„Kako to da ljudi koji su u ratu protiv Božje vladavine dolaze u posjed mudrosti koju katkad pokazuju? Sam Sotona bio je odgojen na nebeskim dvorovima i ima spoznaju i dobra i zla. On miješa dragocjeno s bezvrijednim, i upravo mu to daje moć da vara. No zato što se Sotona zaodjenuo u haljine nebeske svjetlosti, hoćemo li ga primiti kao anđela svjetla? Kušač ima svoje oruđe, odgojeno prema njegovim metodama, nadahnuto njegovim duhom i prilagođeno njegovu djelu. Hoćemo li surađivati s njima? Hoćemo li djela njegovih oruđa primiti kao bitna za stjecanje obrazovanja?” Služba liječenja, 440.

Dragocjeno i bezvrijedno predstavlja istinu i zabludu. Ono također predstavlja dvije skupine ljudi.

„Ipak temelj Božji stoji čvrsto, imajući ovaj pečat: Gospodin poznaje one koji su njegovi. I: Neka se od bezakonja odmakne svatko tko zaziva ime Kristovo. A u velikoj kući nisu samo posude od zlata i od srebra, nego i od drveta i od zemlje; i neke za čast, a neke za sramotu.“ „Velika kuća“ predstavlja Crkvu. U Crkvi će se naći i bezvrijedni i dragocjeni. Mreža bačena u more skuplja i dobre i zle.“ Review and Herald, 5. veljače 1901.

Jeremiji je bilo naloženo da se, ako se vrati, mora odvojiti od ludih djevice, a također se mora odvojiti i od pogrešnih učenja ludih djevice. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji dolaze u savršeno jedinstvo. Jeremija predstavlja djelo koje moraju izvršiti oni koji su pozvani da budu zapečaćeni drugom Ezekielovom porukom o četiri vjetra, ako trebaju biti Božja „usta“ kada viđenje progovori. Viđenje je progovorilo u milleritskoj povijesti kada je sud stigao, i ono progovara u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće kada progovori zvijer zemlje i stigne sud trećega jao. Tada oni koji su izvršili djelo označeno Jeremijom bivaju uzdignuti kao Božji stražari.

Kad Gospodin pošalje Tješitelja da probudi razočarane iz njihove smrti, On ukazuje na djelo očišćenja koje oni moraju izvršiti ako žele biti Njegovi glasnogovornici u krizi nedjeljnog zakona. Izaija se slaže s Jeremijinim savjetom.

Kako su krasne po gorama noge onoga koji donosi radosnu vijest, koji navješćuje mir; koji donosi radosnu vijest o dobru, koji navješćuje spasenje; koji govori Sionu: Tvoj Bog kraljuje! Tvoji će stražari podignuti glas; zajedno će pjevati, jer će gledati licem u lice kad Gospod vrati Sion. Provalite u radost, pjevajte zajedno, vi razvaline jeruzalemske: jer Gospod utješi svoj narod, otkupi Jeruzalem. Izaija 52:7–9.

Oni koji „donose dobre vijesti” i koji „navješćuju mir i spasenje” podižu „svoje glasove zajedno”, jer će „gledati licem u lice”.

„Još nekolicina drugih bila mi je pokazana kako pridružuju svoj utjecaj onima koje sam spomenula, i zajedno čine što mogu da odvoje od tijela i izazovu pomutnju; a njihov utjecaj dovodi Božju istinu na zao glas. Isus i sveti anđeli uzdižu i sjedinjuju Božji narod u jednoj vjeri, da svi imaju jednu misao i jedan sud. I dok se dovode u jedinstvo vjere, da gledaju licem k licu u pogledu svećanih, važnih istina za ovo vrijeme, Sotona djeluje kako bi se usprotivio njihovu napretku. Isus djeluje preko svojih oruđa da sabere i ujedini. Sotona djeluje preko svojih oruđa da rasprši i razdijeli. ‘Jer, evo, zapovjedit ću, i prorešetat ću dom Izraelov među

svim narodima, kao što se rešeta žito na rešetu, a ni najmanje zrna neće pasti na zemlju.”

„Bog sada iskušava i provjerava svoj narod. Karakter se izgrađuje. Anđeli odmjeravaju moralnu vrijednost i vjerno vode zapis o svim djelima sinova čovječjih. Među onima koji se nazivaju Božjim narodom ima pokvarenih srca; ali oni će biti iskušani i provjereni. Taj Bog koji čita srca svakoga iznijet će na vidjelo skrivena djela tame ondje gdje se to često najmanje naslućuje, kako bi se uklonile sablazni koje su ometale napredak istine i kako bi Bog imao čist i svet narod da objavljuje njegove uredbe i sudove.

„Vojvoda našega spasenja vodi svoj narod korak po korak, čisteći ga i osposobljavajući za preobraženje, a za sobom ostavlja one koji su skloni odvajati se od tijela, koji nisu voljni biti vođeni i koji su zadovoljni vlastitom pravednošću. ‘Ako je dakle svjetlo koje je u tebi tama, kolika li je tek ta tama!’ Nikakva veća obmana ne može zavesti ljudski um od one koja navodi ljude da ugađaju duhu samopouzdanja, da vjeruju kako su u pravu i u svjetlu, dok se udaljuju od Božjega naroda, a njihovo njegovano svjetlo jest tama.” Svjedočanstva, svezak 1, 332, 333.

Izraz „donosi dobre vijesti” ponavlja se dvaput u odlomku iz Izaije kako bi se prepoznala povijest Ponoćnog poklika, kao što to čine i redci koji vode do Izaijina opisa jedinstva koje se ostvaruje kada se dragocjeno odijeli od bezvrijednoga.

Probudi se, probudi se; odjeni snagu svoju, Sione; odjeni prekrasne haljine svoje, Jeruzaleme, sveti grade: jer odsad više neće u te ulaziti neobrezani i nečisti. Stresi sa sebe prah; ustani i sjedni, Jeruzaleme: oslobodi se okova sa svoga vrata, sužanjska kćeri sionska. Izaija 52:1, 2.

Jeremija predstavlja one u prvom razočaranju koji prepoznaju da se nalaze u vremenu odgode. Izaija zapovijeda tim istim osobama da se „probude, probude“. Oni se bude i naposljetku dolaze do točke kada više neće biti nikoga neobrezana ni nečista u Božjoj crkvi, jer će izvršiti djelo odvajanja dragocjenoga od ništavnoga. „Gospodin želi da njegova crkva bude očišćena prije nego što njegovi sudovi još očitije padnu na svijet.“

„Ubrzano se približavamo završetku povijesti ove zemlje. Kraj je veoma blizu, mnogo bliže nego što mnogi pretpostavljaju, i osjećam teret da našem narodu ozbiljno naglasim potrebu da usrdno traži Gospodina. Mnogi spavaju, i što se može reći da ih probudi iz njihova tjelesnog drijemeža? Gospodin bi htio da njegova crkva bude očišćena prije nego što njegovi sudovi još očitije padnu na svijet.”

“Tko može podnijeti dan njegova dolaska? I tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjelilaca. I sjest će kao talioničar i pročistitelj srebra; i pročistit će sinove Levijeve i prekaliti ih kao zlato i srebro, da bi prinijeli Gospodu prinos u pravednosti.”

„Krist će ukloniti svaki lažni plašt. Nikakvo miješanje istinitoga s krivotvorenim ne može ga zavesti. ‘On je kao oganj ljevačev’, razdvajajući dragocjeno od bezvrijednoga, trosku od zlata.“

„Poput Levita, Božji izabrani narod On odvaja za svoje posebno djelo. Svaki istinski kršćanin nosi svećenička obilježja. Njemu je ukazana čast svetom odgovornošću da svijetu predstavlja karakter svojega nebeskog Oca. On treba pomno poslušati riječi: ‘Budite dakle savršeni, kao

što je savršen Otac vaš koji je na nebesima.”“

„A vama koji se bojite imena mogega ogranuti će Sunce pravednosti s iscjeljenjem na svojim zrakama; i vi ćete izaći i napredovati kao telad iz staje. I gazit ćete bezbožnike; jer će oni biti pepeo pod tabanima vaših nogu u dan kad ja to učinim, govori Jahve nad vojskama.

„Sjećajte se zakona Mojsija, sluge mogega, koji mu zapovjedih na Horebu za sav Izrael, sa uredbama i sudovima. Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i udarim zemlju prokletstvom.“ Review and Herald, 8. studenoga 1906.

Oni koji se drže lažnih nauka bit će odvojeni u povijesti koja započinje s „glasom“ koji više u pustinji. Oni koji odbijaju dopustiti stvaralačkoj Božjoj sili da proizvede osobno posvećeno iskustvo, bit će odvojeni od „zlata“ u povijesti koja započinje s „glasom“ koji više u pustinji. Oni će ostati kao Laodicejci, upravo na mjestu gdje Laodiceja prelazi u Filadelfiju.

Djelo odvajanja dragocjenoga od bezvrijednoga gotovo je u potpunosti djelo glasnika saveza koji iznenada dolazi da očisti sinove Levijeve, ali mi moramo sudjelovati.

Stoga, ljubljani moji, kao što ste vazda bili poslušni, ne samo za moje nazočnosti, nego sada još mnogo više u mojoj odsutnosti, sa strahom i drhtanjem izvršujte svoje spasenje. Jer Bog je taj koji u vama djeluje i da hoćete i da činite što je njemu po volji. Sve činite bez mrmljanja i prepiranja, da budete besprijeekorni i bezazleni, djeca Božja bez mane usred roda izopačena i pokvarena, među kojima svijetlite kao svjetlila u svijetu. Filipljanima 2,12–15.

Jeremiji je bilo rečeno da odvoji dragocjeno od bezvrijednoga ako je želio biti Božji glasnik u nadolazećem sudu. Činjenica da je Jeremija slušao Božji savjet upućen njemu pokazivala je da je prisutnost Tješitelja već bila dostupna ako odluči prihvatiti se toga djela.

„Djelo zadobivanja spasenja djelo je sudioništva, zajedničkog djelovanja. Treba postojati suradnja između Boga i pokajanoga grešnika. To je nužno za oblikovanje ispravnih načela u karakteru. Čovjek treba ulagati ozbiljne napore kako bi nadvladao ono što ga priječi u postizanju savršenstva. No on za uspjeh u potpunosti ovisi o Bogu. Sam po sebi ljudski napor nije dostatan. Bez pomoći božanske sile ne koristi ništa. Bog djeluje i čovjek djeluje. Odupiranje kušnji mora doći od čovjeka, koji svoju snagu mora crpiti od Boga. S jedne je strane beskrajna mudrost, suosjećanje i sila; s druge slabost, grešnost, potpuna bespomoćnost.“

„Bog želi da ovladamo sobom. Ali On nam ne može pomoći bez našega pristanka i suradnje. Božanski Duh djeluje preko sila i sposobnosti danih čovjeku. Sami od sebe nismo u stanju dovesti svoje namjere, želje i sklonosti u sklad s Božjom voljom; ali ako smo ‘voljni postati voljni’, Spasitelj će to izvršiti za nas, ‘oborivši umišljanja i svaku uznositost koja se podiže protiv spoznaje Boga i zarobljavajući svaku misao na poslušnost Kristu.’ 2 Corinthians 10:5.” Djela apostolska, 482.

Tri i pol dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, kada su suhe kosti mrtve na ulici, simbol su „pustinje“, a „pustinja“ predstavlja „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset šest. Na kraju raspršenja tijekom tri i pol dana, oni koji su pozvani da budu među sto četrdeset i četiri tisuće

trebaju se „probuditi” i „otresti prah”. Sestra White kaže: „Gospodin bi htio da njegova crkva bude očišćena prije nego što njegovi sudovi na izrazitiji način padnu na svijet.”

U vezi s „pročišćenom crkvom” ona se poziva na Jeremijin proces odvajanja kojim se uklanja „dragocjeno od ništavnoga”. To također povezuje s trećim poglavljem Malahije, gdje glasnik pripravlja put glasniku Saveza. Glasnik koji pripravlja put jest Izaijin „glas vapijućega u pustinji”. Glasnik Saveza jest Krist, koji se pripravlja stupiti u Savez sa sto četrdeset i četiri tisuće, koji su, „poput” „Levijevaca”, „od njega odvojeni za njegovo posebno djelo”. Zatim ih poistovjećuje sa svećenicima te navodi Isusa koji kaže: „Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš koji je na nebesima.”

Postoji proces pročišćenja koji je označen na kraju razdoblja vremena odgađanja, jer Gospodin ima posebno djelo koje stotinu četrdeset i četiri tisuće trebaju izvršiti, i On će imati pročišćenu crkvu prije nego što „njegovi sudovi počnu još izrazitije padati na svijet”. Njegovi su sudovi već u svijetu, ali pri nedjeljnom zakonu počinju padati „Božji razorni sudovi”.

Ti sudovi jesu „vrijeme milosti za one koji nikada nisu upoznali istinu”. Ali u tim sudovima nema milosti za one koji ne bi ušli u nužni proces očišćenja. „Sudovi”, koji „padaju osobitije”, označuju sudove koji su znakovi. Oni predstavljaju znak, a Duh Sveti koristi kaos i pomutnju koje su ti sudovi prouzročili kako bi označio razliku između onih koji drže „lažni dan odmora” i onih koji „savjesno drže subotu Gospodnju”, jer je to jedini način na koji „svijet može biti opomenut”. Sudovi koji su znakovi pozadina su kojom se Duh Sveti služi da usmjeri Božju djecu koja su još uvijek u Babilonu da prepoznaju stijeg sto četrdeset i četiri tisuće.

No sestra White ne upućuje samo na treće poglavlje Malahije; ona također uključuje i završne retke četvrtoga poglavlja knjige proroka Malahije te ponovno upućuje na „glas” koji je trebao pripremiti put vjesniku Saveza. Ti završni retci ne govore o pripremi za vjesnika Saveza; oni govore o sjećanju na Mojsijev zakon te o obraćanju srca otaca k djeci i srca djece k ocima. „Glas” najprije pripravlja za Krista, kao vjesnika Saveza, da iznenada dođe u svoj hram i očisti svoj razočarani narod koji je bio probuđen, kako bi mogao izvršiti djelo stijega. Zatim Malahija razmatra drugi vid djela „glasa”.

On će „obratiti srce otaca k djeci i srce djece k njihovim ocima”, i to će djelo izvršiti u odnosu na zakon dan na Horebu. Ilija, koji je ujedno i Izaijin „glas”, prepoznat će grijeh Božjega naroda. To je dio procesa očišćenja. Postoji samo jedna definicija grijeha, a to je prijestup zakona danoga na Horebu. Ivan Krstitelj bio je Ilija, a njegovo je djelo uključivalo upravo taj element.

U one dane pojavi se Ivan Krstitelj propovijedajući u judejskoj pustinji, i govoreći: Pokajte se, jer se približilo kraljevstvo nebesko. Jer to je onaj o kojemu je govorio prorok Izaija, rekavši: Glas onoga koji viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu, poravnite staze njegove. A sam Ivan imao je odjeću od devine dlake i kožnat pojas oko bokova; a hrana su mu bili skakavci i divlji med. Tada izlažaše k njemu Jeruzalem i sva Judeja i sav kraj oko Jordana, te ih je on krstio u Jordanu, ispovijedajući svoje grijeha. A kad ugleda mnoge farizeje i saduceje gdje dolaze na njegovo krštenje, reče im: Porode gujinji, tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi?

Donesite, dakle, plodove dostojne pokajanja. I ne pomišljajte govoriti u sebi: Imamo Abrahama za oca; jer kažem vam da Bog može od ovoga kamenja podići djecu Abrahamu. A već je i sjekira položena na korijen drveća; stoga se svako drvo koje ne donosi dobra roda siječe i baca u oganj. Ja vas, istina, krstim vodom na pokajanje; ali Onaj koji dolazi za mnom jači je od mene, kojemu nisam dostojan nositi obuću; On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem. Njemu je vijača u ruci, i temeljito će očistiti svoje gumno te će sabrati svoju pšenicu u žitnicu, a pljevu će spaliti neugasivim ognjem. Matej 3:1–12.

Ivan Krstitelj došao je u „pustinju” od tri i pol dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, jer svi proroci govore više o posljednjim danima nego o danima u kojima su živjeli. Donio je poruku da se pokaju od grijeha, jer se približilo kraljevstvo nebesko, upravo kao što se Otkrivenje Isusa Krista otvara kada je „vrijeme blizu”. Ivan Krstitelj predočava djelo „glasa”, jer je prema Isusu bio i Ilija koji je imao doći.

Jer svi proroci i Zakon prorokovahu do Ivana. I ako hoćete primiti, on je Ilija koji imaše doći. Tko ima uši da čuje, neka čuje. Matej 11,13–15.

Isus prepozna je da je proročki identitet Ivana Krstitelja bio kušnja. On izravno kaže: „ako hoćete to primiti“. Zatim Isus potiče svoje učenike da to prime govoreći: „Tko ima uši da čuje, neka čuje.“ Neka čuje što? Neka čuje tko je glas koji dolazi u posljednju pustinju Biblije i pripravlja put glasniku Saveza da pripremi sto četrdeset i četiri tisuće da izvrše posebno djelo u vrijeme znamenitih Božjih sudova.

Ivan je nosio „haljinu od devine dlake i kožnat pojas oko bokova svojih; a hrana mu bijahu skakavci i divlji med.” Njegova „hrana” bila je poruka islama, jer riječ „skakavci” predstavlja islam, a med je riječ Božja, koja mu bijaše slatka u ustima. Slatka poruka koju je jeo bila je o „divljem” arapskom magarcu, prvome i najranijem simbolu islama u Svetome pismu. Slatka poruka o divljem arapskom magarcu islama, koji je također predstavljen „skakavcima”, bila je također utkana u njegovu odjeću, jer su deve još jedan simbol islama. Nije izvrtanje riječi „skakavci” rabiti je kao simbol islama, čak i ako se hrana koju je Ivan jeo odnosila na rogač, a ne na kukce. Riječ „skakavci” jest simbol islama, i Ivan nije predstavljao jedenje ikakve tjelesne hrane; njegova prehrana bila je simbol proročke poruke koju je pojeo.

Njegov je pojas bio „proročanstvo” prikazano u Habakuku. To proročanstvo povezuje prvo razočaranje, vrijeme oklijevanja djevice i temelje adventizma, kako su prikazani na svetim kartama. Habakuk je bio proročki pojas koji je sve te istine povezivao u jednu cjelinu.

Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na kraju će progovoriti i neće slagati; ako i odugovlači, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Evo, duša onoga koji se uzoholio nije prava u njemu; ali će pravednik živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,3.4.

Proročku poruku koja je kao pojas povezala poruke što sačinjavaju upozorenje „glasa” predstavlja prispodoba o djevicama u odnosu na viđenje koje je oklijevalo, ali će progovoriti. Viđenje Ponoćnog poklika uspostavlja razliku između opakih, čija je „duša naduta”, i dragocjenih, koji se opravdavaju vjerom. Opravdanje vjerom pojas je koji „glas” nosi.

I pravda će biti pojas bokovima njegovim, a vjernost pojas bedrima njegovim. Izaija 11,5.

Kada je nakon razočaranja od 18. srpnja 2020. stigao „glas vapijućega u pustinji” razočaranja, njegova je poruka bila ista poruka kakva je bila još od 11. rujna 2001. Ta poruka od Ilije koji treba doći, upućena čekajućim razočaranih mrtvim suhim kostima, jest da je islam „signalni sud”, koji pruža pozadinu da druga Božja djeca u Babilonu nauče pravednost.

Put pravednika jest pravednost; ti, koji si posve pravedan, poravnavaš stazu pravednika. Da, na putu sudova tvojih, o Gospode, čekali smo te; za imenom tvojim i za spomenom na tebe čezne duša naša. Dušom svojom čeznuo sam za tobom noću; da, duhom svojim u sebi tražit ću te rano: jer kad su sudovi tvoji na zemlji, stanovnici svijeta uče se pravednosti. Izaija 26:7–9.

Ivan Krstitelj, koji bijaše Ilija koji je imao doći, jest „glas“ u „pustinji“ tijekom tri i pol dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja. Njegovo djelo uključuje prepoznavanje četvrtoga i posljednjeg naraštaja adventizma, čije su duše uznosite i koji se uzdaju u duhovnu baštinu svojih otaca, ali osjećaju da će gnjev Božji uskoro doći. Oni su četvrti naraštaj, jer su se potpuno očitovali kao naraštaj koji je upravo suprotnost Kristu. Oni su naraštaj gujinji, ali se još uvijek pozivaju na svojega oca Abrahama kako bi tvrdili da su zapravo naraštaj Jaganjčev. Naraštaj Jaganjčev jest izabrani naraštaj Petrov; to su oni koji slijede Jaganjca kamo god on ide.

Ivan je očito iznosio grijehe onih koji su dolazili čuti njegovu poruku, jer su se pokajali i bili kršteni. Također ih je obavijestio da postoji Jedan koji će doći za njim, koji će temeljito pročistiti svoje gumno. Ta Osoba jest glasnik Saveza; On je „čovjek s metlom za prljavštinu“ koji pomete krivotvorene novčiće i dragulje kroz prozor te obnavlja izvorne dragulje, koji tada sjaje deset puta jače nego što su sjajili kada je William Miller po anđelima bio usmjeren u djelu sabiranja izvornih dragulja u pokretu prvoga anđela.

Ivan Krstitelj bio je izravan u svojoj osudi pouzdanja laodicejskog adventista u njihova oca Abrahama, jer je Ilija koji treba doći imao obratiti srca otaca k djeci i obratno. Načelo biblijske primjene prvoga i posljednjega prikazano je u tom djelu, ali isto tako i lijek za one koji se nalaze u raspršenom stanju, u zemlji neprijatelja, mrtvi u pustinji. Oni moraju priznati svoje grijehe i grijehe svojih otaca te se pokajati. Zajedno s priznanjem svojih grijeha i grijeha svojih otaca, moraju također priznati da nisu hodili s Gospodinom tijekom razdoblja pustinje od tri i pol dana. Nadalje, moraju priznati da Bog nije hodio s njima tijekom te povijesti.

A oni koji od vas preostanu kopnjet će zbog svoje bezakonosti u zemljama svojih neprijatelja; i također će kopnjeti zajedno s njima zbog bezakonosti svojih otaca. Ako priznaju svoju bezakonost i bezakonost svojih otaca, sa svojim prijestupom kojim su mi zgriješili, i što su također išli meni nasuprot; te da sam i ja njima išao nasuprot i doveo ih u zemlju njihovih neprijatelja; ako se tada ponizi njihovo neobrezano srce i oni tada prihvate kaznu za svoju bezakonost: tada ću se sjetiti svojega saveza s Jakovom, i također svojega saveza s Izakom, i također ću se sjetiti svojega saveza s Abrahamom; i sjetit ću se zemlje. Levitski zakonik 26:39–42.

Prokletstvo je došlo zato što se nisu sjećali šabata zemlje.

Ivan Krstitelj, koji je bio Ilija koji je imao doći, predoznačio je „glas“ u pustinji tijekom tri i pol dana iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. On bi uputio mrtve suhe kosti da se „sjete“ Mojsijeva zakona na Horebu, i ako bi to učinile, tada bi glasnik Saveza „spomenuo“ Savez njihovih otaca. Ali samo ako bi ispovjedile svoje grijeh, grijeh svojih otaca, i još poniznije, morale su točno navesti prijestupe „kojima su zgriješile protiv“ Boga.

Također bi trebali priznati da su hodili „suprotno“ Bogu i da je Bog hodio „suprotno“ njima.

Također bi morali prepoznati da su oni mrtve suhe kosti na ulici iz Otkrivenja jedanaest, jer bi morali priznati da ih je Bog doveo u neprijateljsku zemlju, a neprijateljska zemlja jest smrt.

Prema Ivanu Krstitelju, morali bi također odgovoriti na pitanje tko je „glas“ koji viče u „pustinji“, jer Ivan je upitao: „Tko vas je upozorio da bježite od gnjeva koji dolazi?“

O ovim ćemo temama nastaviti u sljedećem članku.

„Sluzi Božjemu dano je zapovijed: ‘Viči iz svega glasa, ne susteži se, podigni glas svoj kao trublju i objavi puku mojemu prijestup njihov i domu Jakovljevu grijeh njihove.’ Gospodin o tim ljudima kaže: ‘Traže me svaki dan i žele poznati putove moje, kao narod koji tvori pravednost.’ Ovdje je riječ o narodu koji je sam sebe zaveo, samopravedan i samozadovoljan, a sluzi je zapovjedbno da viče iz svega glasa i pokaže im njihove prijestupe. U svim vjekovima taj se posao obavljao za Božji narod, a danas je potrebniji nego ikada prije.“ Svjedočanstva, svezak 5, 299.